

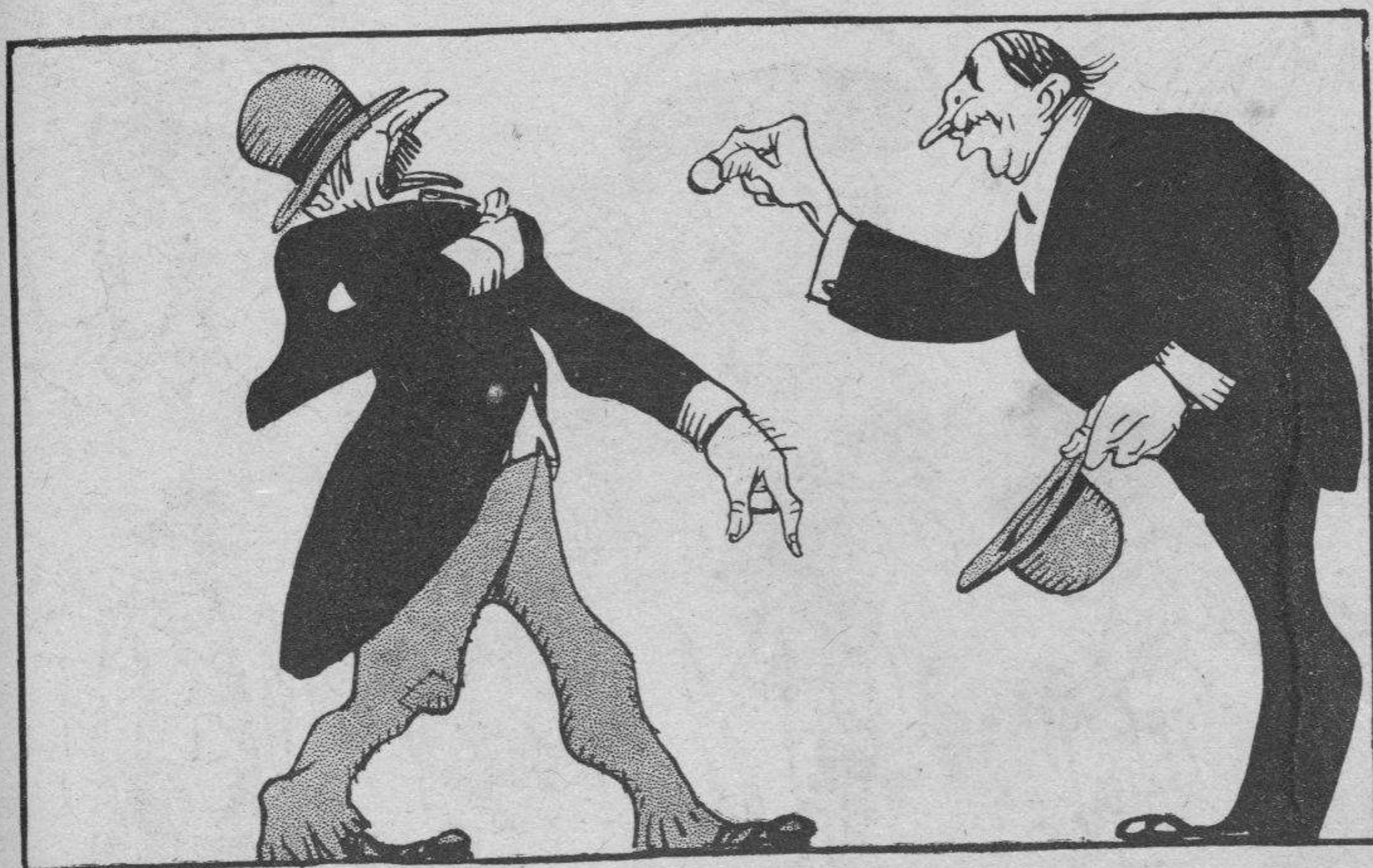
MONDIAL HUMOR

10 CTS.

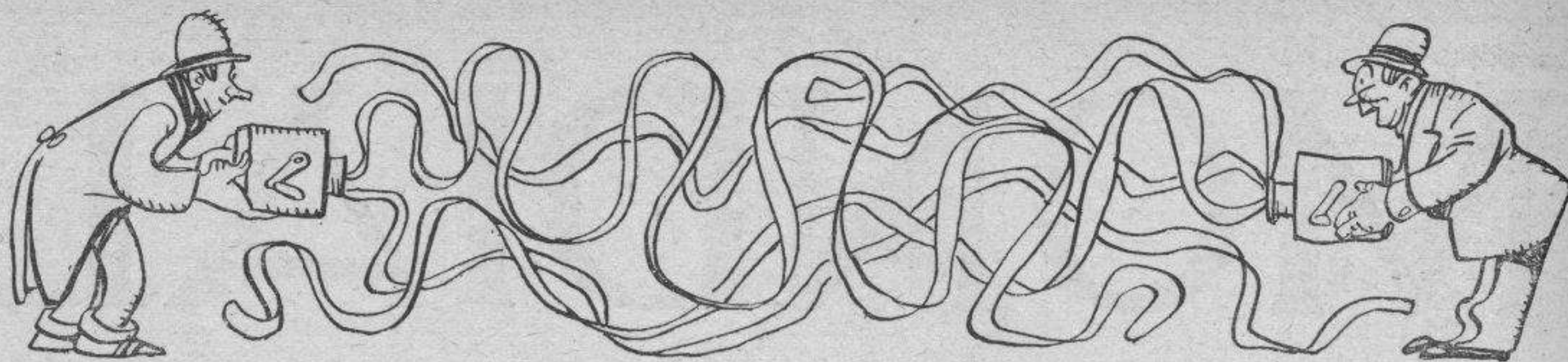
Redacció i Administració: Carrer de Mallorca, 192

10 CTS.

— Senyor meu: després dels insults que vostè m'ha dirigit, me poso a la seva disposició.
 — Doncs vagi i porti-m un paquet de cigarros de quaranta cèntims.

MONDIAL HUMOR

CRÒNIQUES FRÍVOLES

La cinemania

Fins a més enllà de dos centenars fa pujar algú el nombre de cinematògrafs que funcionen a Barcelona; Deu sab quant sumaran els instalats en tot Catalunya, ont no queda ja poble ni poblet que no compti amb semblant espectacle, si es que no'l tenen per partida doble o triple.

Aquesta circumstancia es tant coneguda dels fabricants de películes i d'aparells de projecció, que en els centres maufacturers d'aquesta industria es reputada Barcelona, i Catalunya en general, com el més important mercat d'importació.

Barcelona, desfavorablement coneguda al món, fins no fa gaire, pel sobre-nom de *la ciutat de les bombes*, s'està guanyant el no menys espaventable de *la ciutat dels ci-*

nes si l'afició a les películes no minva abans de gaire.

Hi ha qui espera que aquesta afició decaurà, com decaigué l'esbogerrament d'un temps pel *género chico* i per la pantomima; que passarà, com va passar la moda dels cabells llargs i del fumar en pipa. Potser sí, però es lo cert que, ara com ara, aquests prondstics optimistes no estan pas en vies de confirmació, i que no passa dia sense que s'inauguri un nou local destinat a espectacles cinematogràfics, construït amb una sumptuositat digna de millor objecte.

Necessari serà, de totes maneres, que'l desvesament del cinematògraf vingui per natural empatx de l'espectacle o per agotament de temes peliculables, perquè totes les campanyes que fins ara s'han fet contra les projeccions cinematogràfiques en nom de la moral, de l'higiene i de l'art veritable han estat lo que se'n sol dir fer prèdiques al sords.

La gent vol cine, experimenta per ell una veritable

BARRETS MILITARS PERA DESPISTAR ALS AEROPLANS

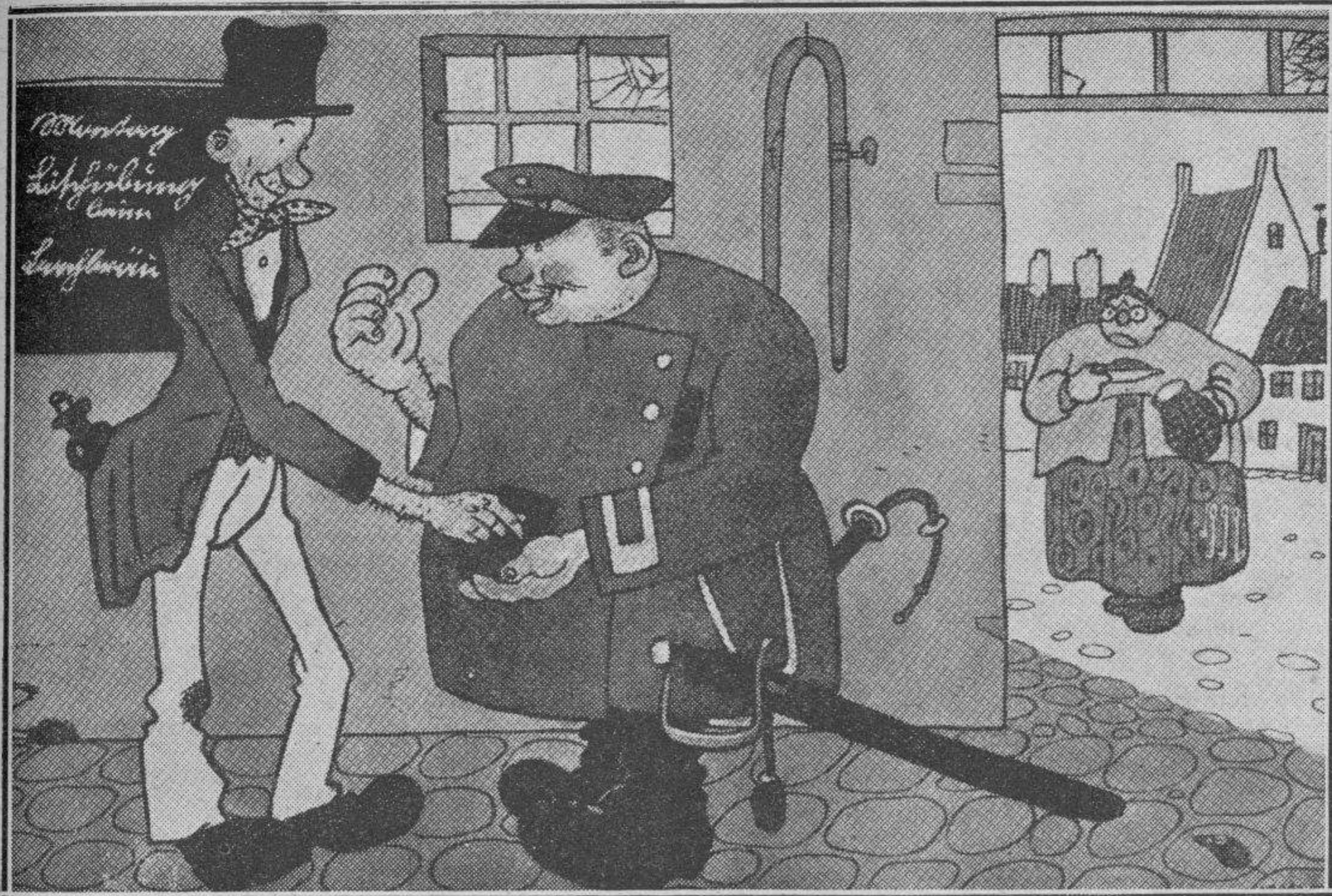

L'ordi
El tronc

El bolet
La margarida

El matoll
L'espanta-uccells

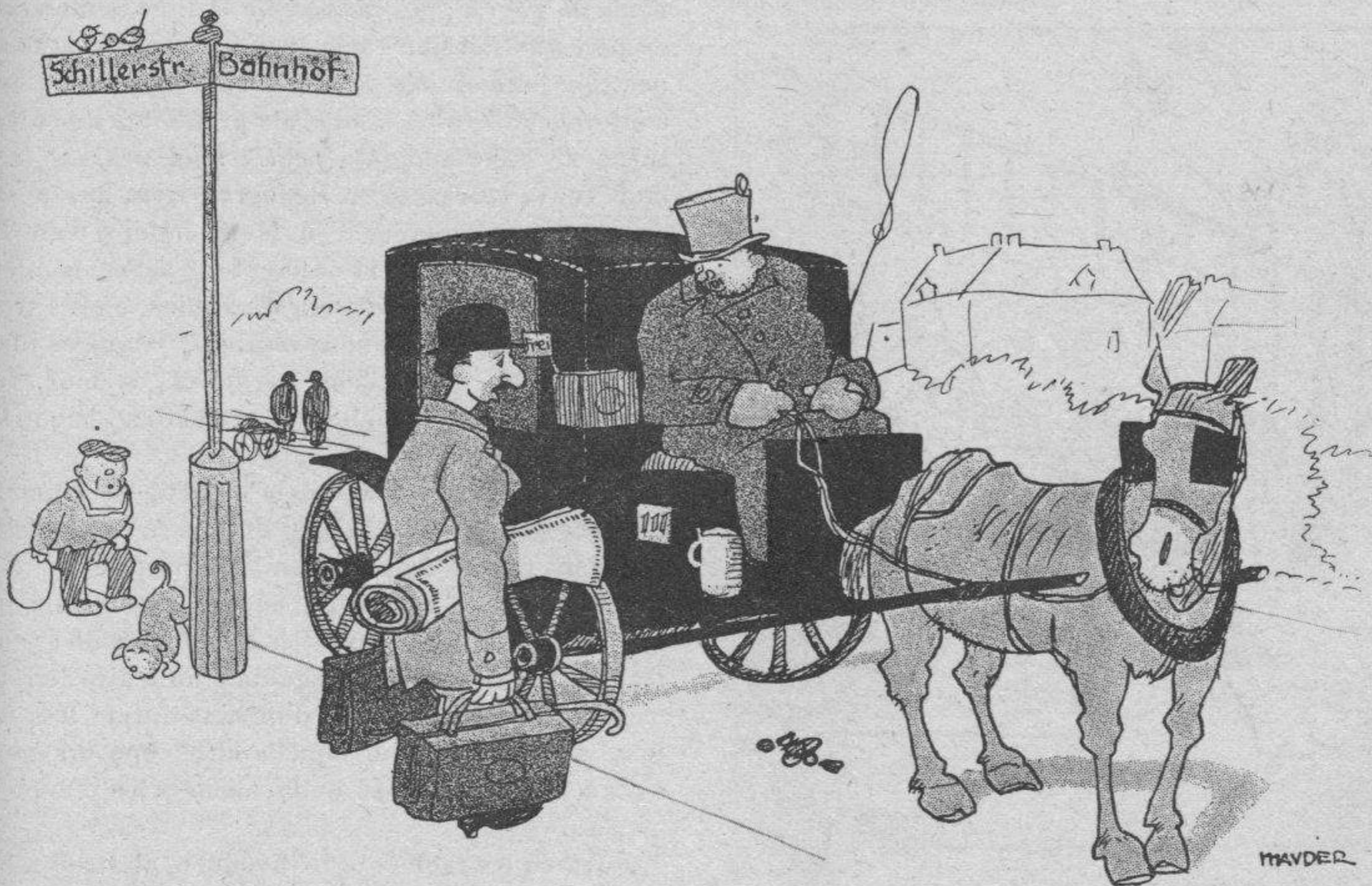
(Del Punch, de Londres)

EL MUNICIPAL ESCLAVITZAT

— Com que vostè queda detingut aquí per lladre, la meva dona li portarà el sopar. Vegi si mentres sigui aquí li pot pendre la clau que porta a la butxaca, que es la del calaix ont tinc el tabac.

(Del *Meggendorfer-Blätter*, de Munich)

- Cotxer: quant me costaria una carrera fins a l'estació?
- Una pesseta.
- I l'equipatge?
- Vinticinç cèntims.
- Aleshores carregui les maletes, que jo ja aniré seguint a peu al costat del carruatge.

(Del *Meggendorfer Blätter*, de Munich)

— Una pesseta, me'n compteu, d'un troç de formatge que camina sol?
— Precisament, senyora: i el treball d'haver-lo ensenyat a caminar, que no val res?

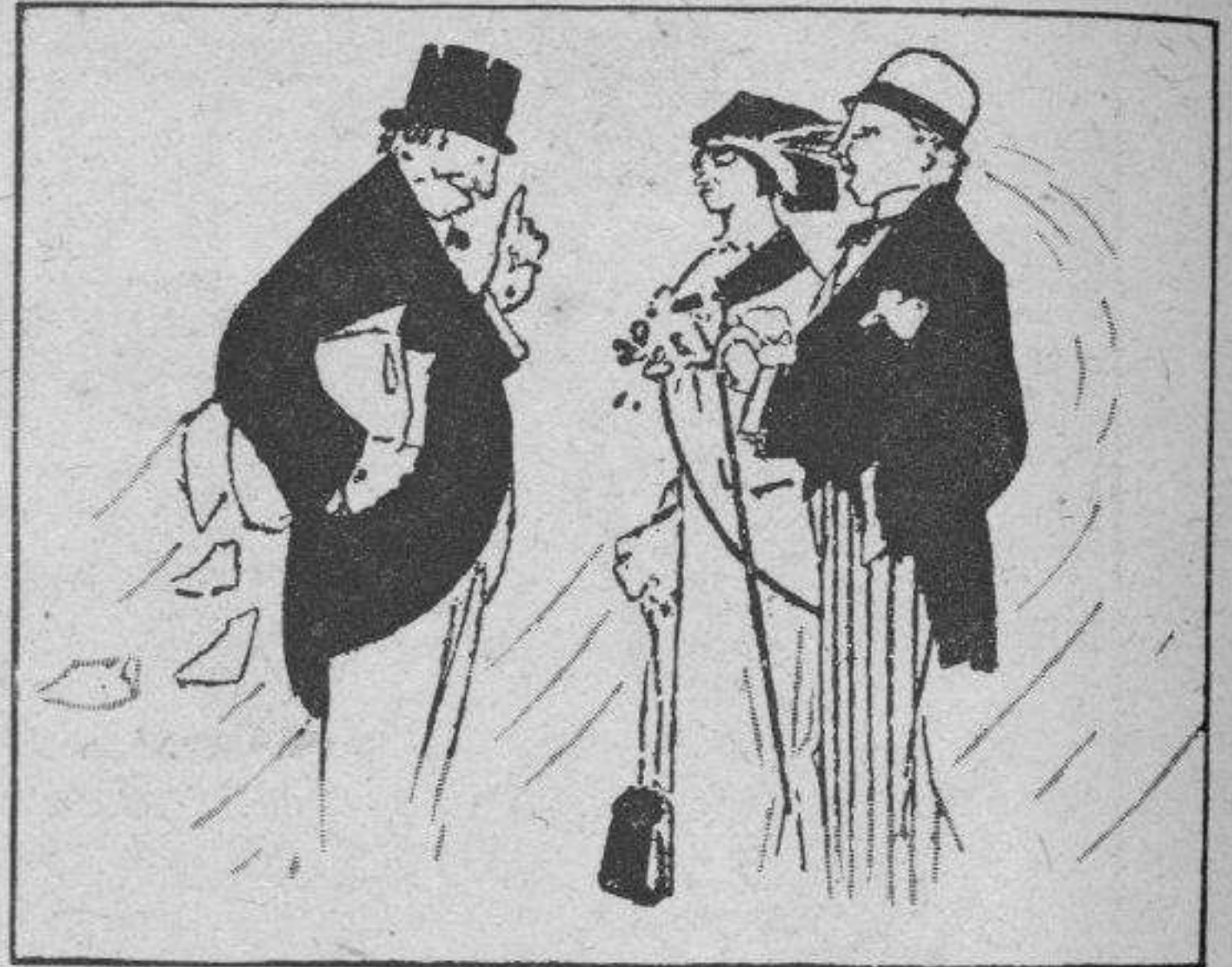
(De *Le Sourire*, de Paris)

AL RESTAURANT

— El sopar d'avui ha estat detestable. Fa vuit dies que'm varen servir un llenguado que era riquíssim.
— Si el senyor ne vol, encara'n queda.

(De *Le Journal*, de Paris)

LES DELICIES DEL JURAT

— Com s'entén? Va matar la seva dona de catorze ganivetades i l'han absolt?
— Oh, es que no n'hi havia més que tres de mortals de necessitat.

(De *Le Journal*, de Paris)

passió, i oposar davant de la passió reflexions de bon sentit es lo mateix que intentar caçar elefants amb perdigons.

La prova està en que mentres les empreses teatrals no fan ni pera pagar els acomodadors, i els grans cafès han de plegar, i les societats d'esbarjo passen una vida gens esbarjosa per manca de socis, els cines se veuen plens de gom a gom cada vetlla. Adhuc la mateixa vida d'intellectualitat que's feia abans a les nits a Barcelona poc se'n falta si no's pot donar per morta del tot. Als conferenciants d'un temps, als professors de cursos nocturns, als disertadors de *petit comité*, ara els trobareu, si us convé cercar-los, al Bellograf, rient fins a trencar-se amb les pallassades d'en Max Linder o d'en Toribio, a al Doré, suportant estoicament els set-cents metres de *Las desventuras de una joven «fianzada»*, o els altres tants de *Los dramas del «adulteramiento»*, ja que es un fet indiscutible que tant com perjudica, el cine, la vista i els bons costums, malmet la gramàtica i la puritat del llenguatge.

Hi ha qui explica l'èxit dels espectacles cinematogràfics per raó de l'economia llur, però es lo positiu que semblant raó no dèu resar amb els propietaris o els llogaters d'aquells cotxes i d'aquells automòbils que sovint veiem parats davant dels *salons*; ni amb aquells que mai havien deixat en la taquilla d'un teatre, en un dia, lo que ara deixen en la d'un cine durant tota una setmana; ni menys amb aquells altres que ara concorren a diari al cinematògraf, quan abans a les nits no eixien de casa.

Altra de les raons que s'invoquen al mateix objecte es la major comoditat que representa pera'l públic el no haver de llençar-se al carrer amb el sopar a la boca per temor de perdre el començament de la funció, tenint en compte el caràcter fragmentari dels programes de cinematògraf, però aquesta explicació es poc convincent, també, si's considera que les primeres sessions de cine

— Vès quina bromal! Diuen «Refugi de bevedors» i no donen més que aigua!
(Del Jugend, de Munich)

a la nit solen començar abans que les representacions en la majoria dels teatres, no obstant lo qual no deixen d'estar força concorregudes.

Si els afectats d'aquesta tant perniciosa mania del cine volguessin esser sincers, altres motius ens donarien pera explicar llur desordenada afició. Uns ens confessarien, segurament, que aquest espectacle es el que més afalaga aquell fons de frivolitat que hi ha dins de cada home; altres, que en la majoria de les películes que's projecten, lo mateix per llurs assumptes que pel *desenfadament* de gestes, d'actituts i d'indumentaria dels actors i, sobre tot, de les actrius, hi troben un escaient incentiu a determinades concupiscencies, que no reputarien decent anar a cercar al «music-hall» o al «café concert»; uns altres, en fi, ens ponderarien les excelencies de la foscor..., i no precisament pera entregar-se a practiques d'oració mental.

Es temps perdut, doncs, el que's ve empleant en campanyes anticinematogràfiques en les quals s'esgrimixi per arma no més que la pura raó. No són, la majoria dels passionals del cinematògraf, uns equivocats, sinó uns frívols o uns viciosos, i consti que parlem per aquells que fan del cinematògraf una necessitat tant apremiant com la del nostre pa de cada dia, ja que no fora just involucrar entre ells els que s'hi deixen caure de tant en tant per displicencia, pera passar una hora, o fins per senzilla curiositat.

Com remeiar, doncs, l'estat morbós de la nostra mentalitat ciutadana que suposa aquesta veritable inundació de películes, aquest excessiu abús de cines, aquest veritable... *cinisme*?

Esperar la decadencia de l'afició per cansament del públic fora una solució comodíssima, però realment massa passiva; demanar l'intervenció de la llei, dependria massa del criteri de qui l'hauria d'aplicar, lo qual

— Cal fer-li una operació i donar-li el cloroform pera adormir-lo.
— Digui, doctor: no fora igual que'm donguessin aiguaardent?

(Del Jugend, de Munich)

o la faria inefectiva, o extremaria el seu esperit fins a excessos perillosos...

Ara com ara, realment, ningú ha trobat el *suero* contra la malura, però si el remei no existeix, no manca l'esperança d'haver-lo: el de la clausura gubernativa de tots els cinematògrafs per raó d'ordre públic. Diem això perquè, tal com en els temps dels *liceístas* i *cruzados* i dels *viquistas* i *calvistas*, entre els maniàtics *pelicularis* van establint-se rivalitats que menacen amb degenerar en banderías per un xic més que l'apassionament s'accentui, i els uns volent reivindicar la supremacia de la casa Gaumont, i els altres en defensa de la prioritat de la casa

— Aquí té'l gat que va anunciar que se li havia perdut. Vinga la gratificació.
— Be, però, es viu o mort?
— Aquesta condició no li va posar vostè a l'anunci!

(Del Puch, de New-York)

LA PRIMERA BATUDA

(De *Le Figaro*, de Paris)

— Totes les potencies no son prou pera impedir-me que engegui.

Nordisk, qui sab si els barcelonins estem destinats a haver de veure reproduïts aquí els odís dels *capulets* i dels *montescs*, que varen fer famosa Verona, resolts a la catalana, amb un seguit de garrotades de *gran metratge*, que podria molt ben esser que a més de quatre els costés., la *película*.

ARGUS

PARADA I FONDA

En Canalejas. — Amb la sola carta, se dona per servit, el senyor ferroviari?

(Del *Heraldo de Madrid*)

Un viatger molt atrevit amb les dones tracta de passar-se amb la cambrera de la fonda.

— Senyor meu! — exclama la xicota. — Jo no soc d'aquestes que permeten certes llibertats al primer que arriba.

— Doncs per això mateix, filleta; jo he estat el darrer que ha arribat a l'establiment.

* * *

Diuen an en Pau Llué:

— Vol esmorzar amb nosaltres?

— No, moltes gracies. El menjar en dejú'm fa mal.

NOU SISTEMA DE DUTXES

Dutxa d'esquena

Dutxa de cap

Dutxa de cames

(Del *Meggendorfer Blätter*, de Munich)

Petites actualitats

De presidiari a regidor

A Filadelfia no's parla encara d'altra cosa que de la famosa confessió pública que del seu passat acaba de fer, en diversos periòdics, el regidor del concell municipal de dita ciutat William Burke.

Es aquest Burke una de les figures més prestigioses del partit reformista nord-americà, un intel·ligent administrador dels bens comunals i un home digne i honrat a carta cabal, lo qual no impideix que en els seus bons temps, o, mellor dit, mals temps, hagués estat estafador, carterista, bandoler i reventador de pisos, tot d'una peça, quals delictes li valgueren una llarga condemna, que va sofrir a la presó de l'estat de Massachussets.

Al sortir de la penitenciaría en Benjamí H. Tripp, que tal es el seu veritable nom, va rebatejar-se amb el de William Burke, que porta actualment, i se posà a treballar de tallista, ofici que va aprendre al penal, i decidí fer vida honrada.

Interessant-se després en la cosa pública, va ficar-se en política, aont va aconseguir en poc temps gran anomenada, fins al punt d'haver estat elegit regidor; però

heusaquí que al bo de l'exercici del seu càrrec municipal va ser reconegut per un antic company de presidi, el qual va menaçar-lo amb descobrir la seva veritable personalitat si no li donava una determinada quantitat de diners.

La contestació d'en Burke, o d'en Tripp, ha estat, com hem dit, la confessió lleal del seu passat, la constatació de l'evident conducta honorable del seu present i la renúncia del seu càrrec; però els electors del regidor expresidiari, lluny d'admetre-li la dimissió, l'han confirmat en el seu càrrec i li han ratificat llur confiança.

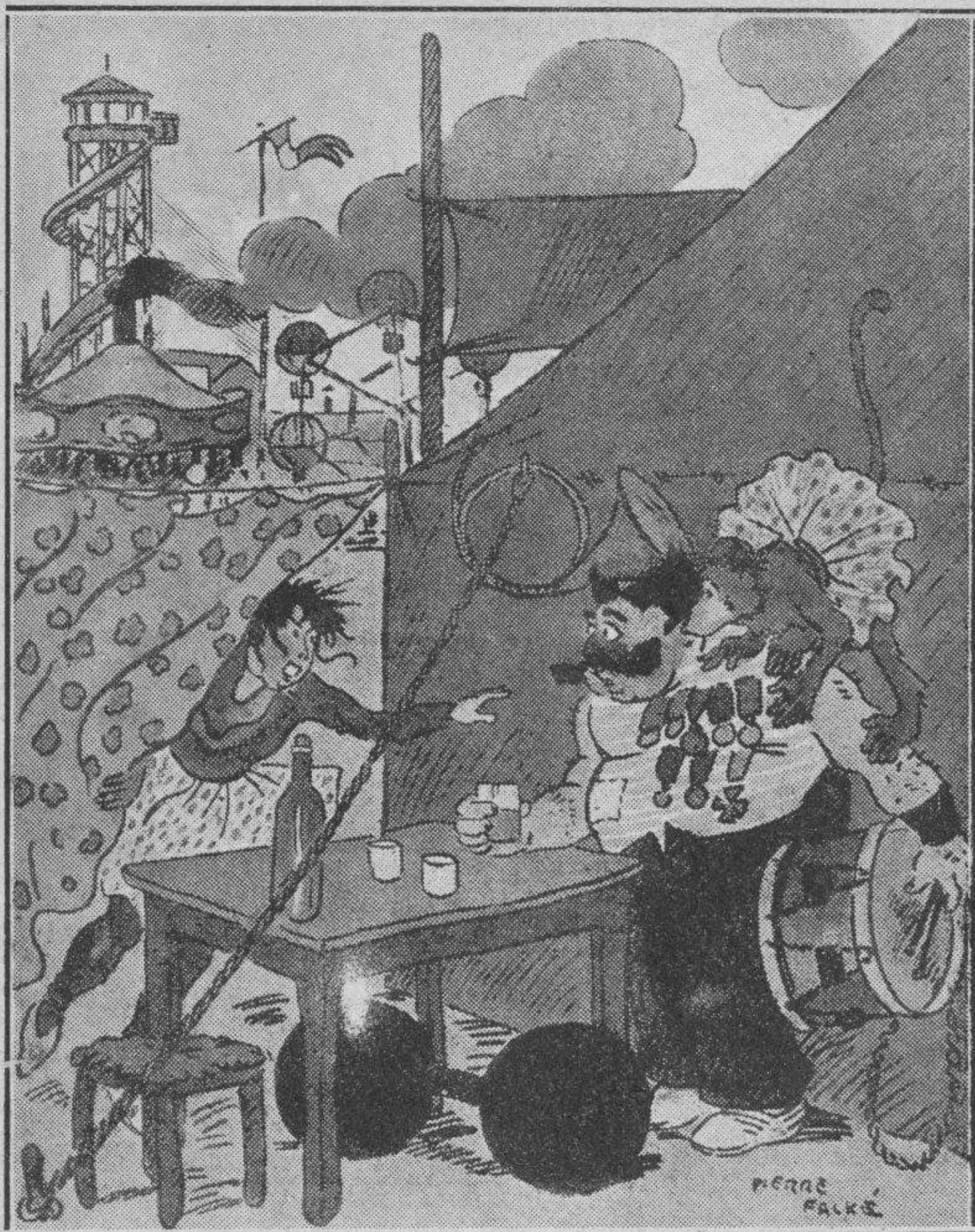
Els nord-americans, que posseeixen com ningú el sentit pràctic, deuen haver considerat que'l tal Burke es una joia de la qual fora una imbecilitat desfer-se'n, perquè de presidiaris que mereixin el càrrec de regidors no se'n trobarien gaires.

Ara, si fos vice-versa...

La última moda

Pera les senyores, el mocador de mocar, més que un mocador, es un problema, i un problema que fins ara no havia tingut solució.

Aont dur-lo? Tal era l'enunciat de l'intrincada qüestió. Com que'ls vestits de les dames no's fan amb butxaques,

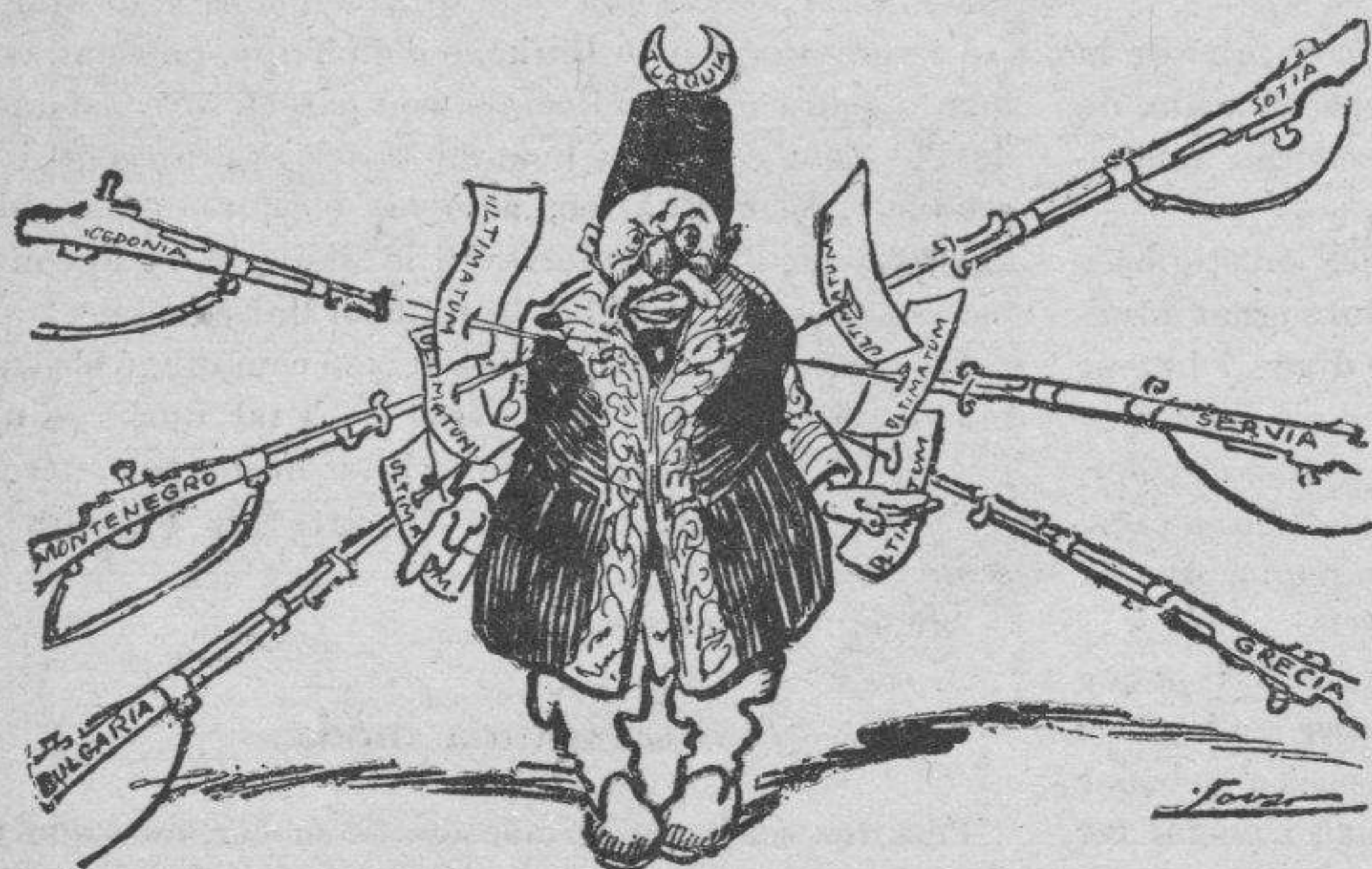
— Què passa?
 — Que estem perjuts! La dona amb barba s'ha fet afaitar!
 (De *Le Sourire*, de Paris)

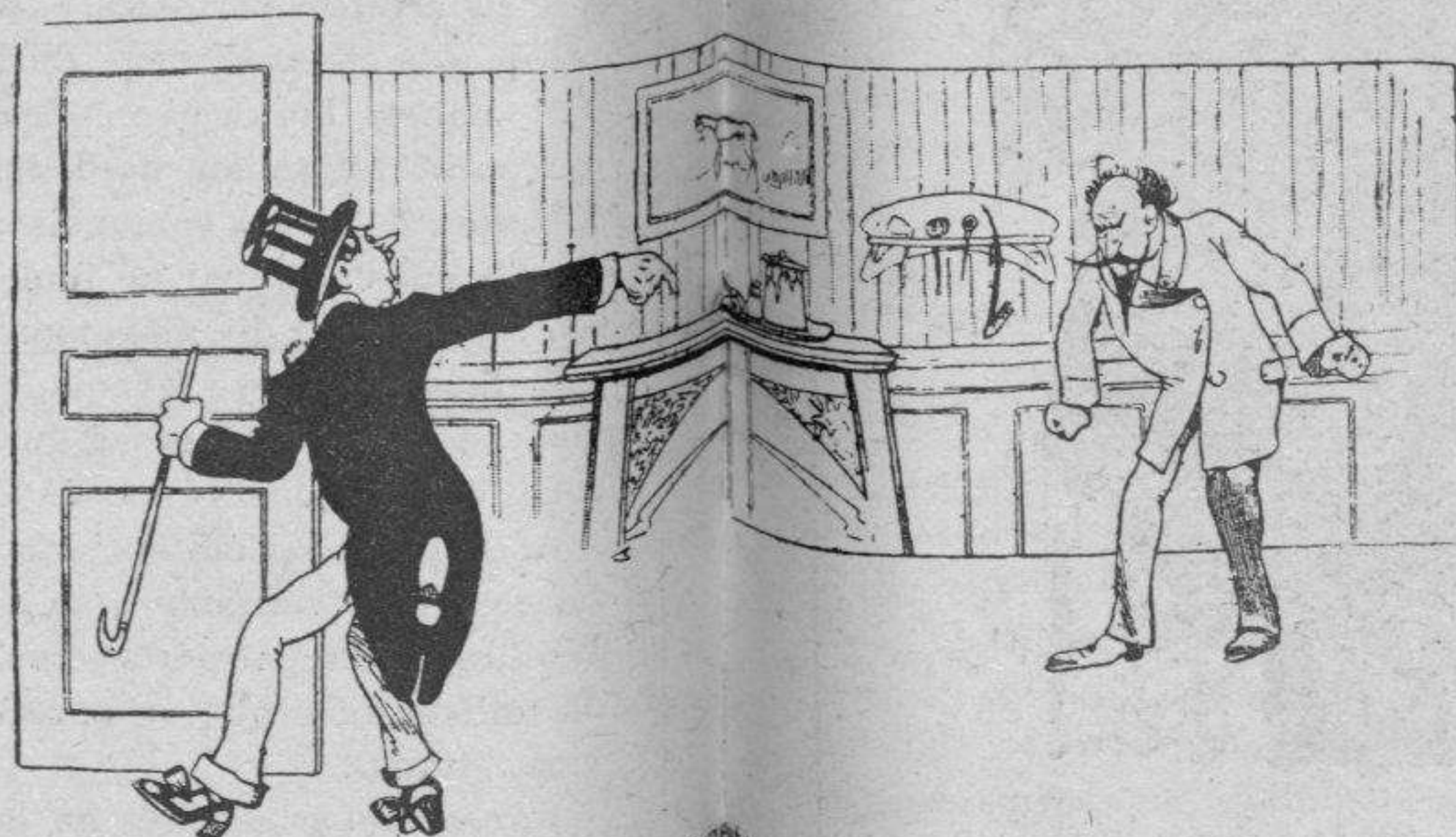
— Jo no sé com hi ha tanta abundància d'escriure obres dramàtiques de l'Edat Mitjana. Com si els autors d'aquell temps haguessin escrit drames sobre assumptes de la nostra època.
 (De *Lustige Blatter*, de Berlín)

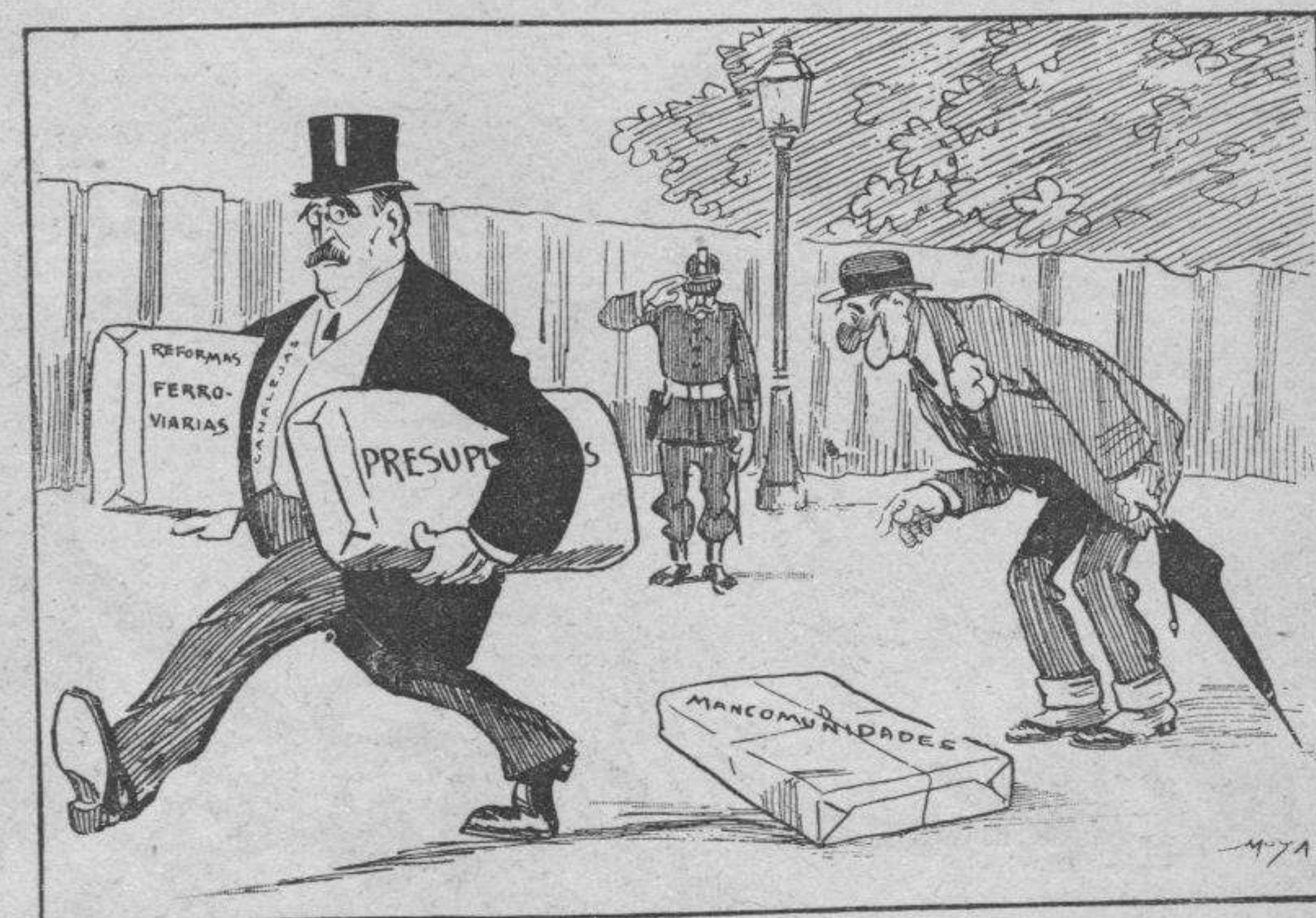
— Aquestes passejades en cotxe són molt aburrides. La gent que va a peu se diverteix molt més.
 — Sí, però sàpigues que es cent vegades més distingit aburrir-se en cotxe que no pas divertir-se a peu.
 (Del *Meggendorfer Blatter*, de Munich)

SITUACIÓ DIFÍCIL
 (Com se li ha presentat l'ultimatum a Turquia.)
 (Del *Heroldo de Madrid*)

— Aquesta puntada de peu... aquesta puntada de peu... la portaré sempre sobre'l meu cor.
 (De *El Hogar y la Moda*, de Barcelona)

CAMÍ DEL CONGRÉS
 Gedeón. — Eh, don Josep, que li ha caigut aquest paquet!
 Don Josep. — Sí, ja ho he vist. I si sapigués l'angunia que'm fa haver-lo de recullir!
 (Del *Gedeón*, de Madrid)

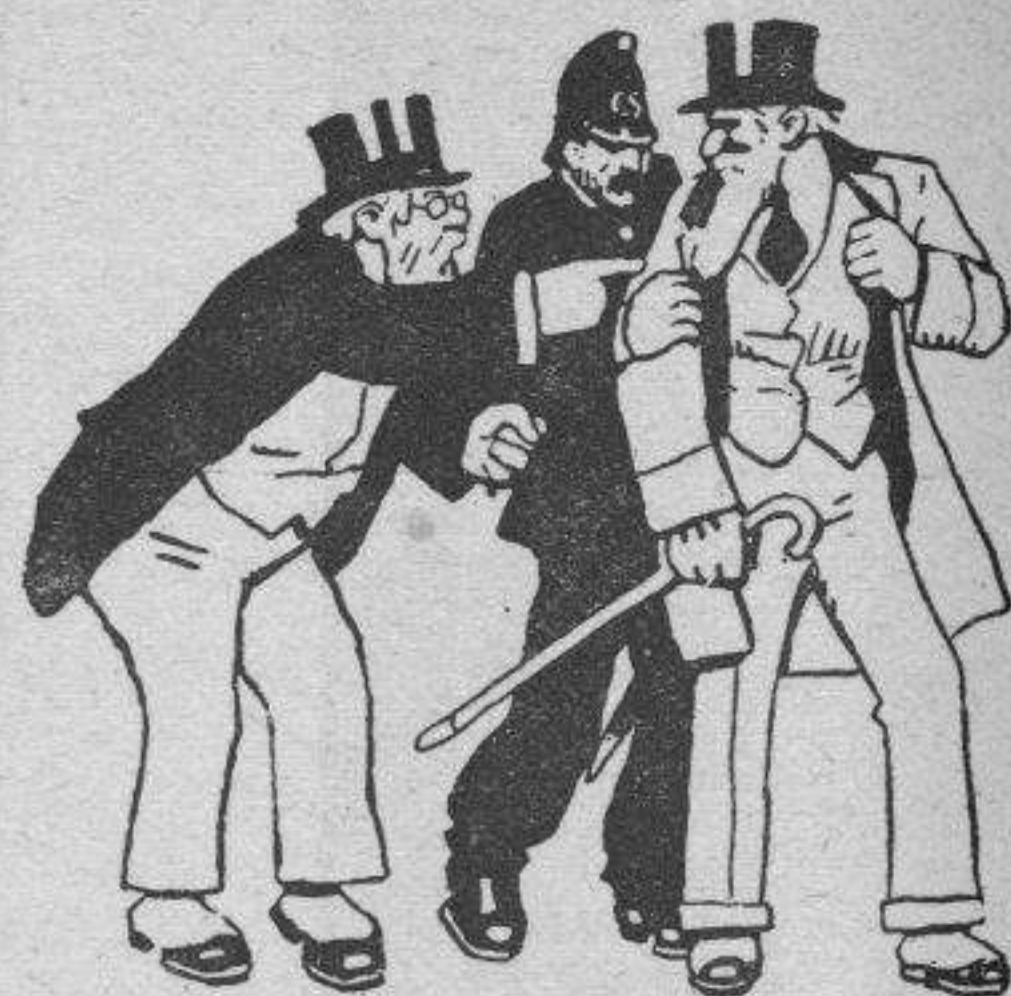

— Dispensi, senyor. Soc molt curt de vista, i'm creia que vostè era una botxa.

El cesant. — Sí, home, sí, tiri. Així m'entrarà al cos quelcom calent, puix ja fa dos dies que no menjo.

— El senyor i jo som astrònoms. He descobert un planeta, i el senyor, a qui vaig confiar la troballa, me l'ha robat.

El guardia. — Està be. Se'l registrarà a la Delegació.

(De *Hojas Selectas*, de Barcelona)

s'havien ideat mil medis pera portar aquell trocet de batista tant necessari.

Dintre dels portamonedes, de les bosses, al pit, a la mà, a tot arreu havien dut el mocador, i enlloc el tenien be.

Sortosament les senyores alemanyes han trobat la fórmula que ve a resoldre el conflicte satisfactoriament, introduint la moda de portar el mocador penjat d'una cadeneta que va subjecta al braçalet.

Magnífic! Sinó que se'ns acut una petita objecció; la de que en aquest cas el mocador de mocar no ha de

poder utilitzar-se pera l'ús a que està principalment destinat, de lo contrari el seu efecte decoratiu deu ser molt discutible.

Sobre tot per mica costipades que estiguin les dames innovadores.

El berret delator

Amic llegidor, ves alerta com te poses el berret, perquè, segons el flamant descobriment del doctor Gross, autor d'un tractat de *Psicologia criminal* que acaba de publicar-se, en aquesta que semblava, fins ara, inofensiva

Benfairol.

LA CAÇA

— Què serà això si no es un divertiment?...

(De *Le Figaro*, de Paris)

tapadora del nostre tupí hi portem un testimoni verídic i inflexible de les nostres bones i males qualitats.

Aixís cal saber que'ls qui porten el berret lleugerament decantat són homes de bé i de caràcter obert i amable; que'ls qui'l duen dret i equilibrat són homes honrats i austers, si be quelcom pedants i infatuats, i que aquells que se'l posen exageradament inclinat són impertinents i provocatius.

Portar el berret endarrera es prova de tenir molts deutes — inclòs el del berret, si a mà ve; — i portar-lo extremadament tirat endavant indica un caràcter venjatiu i sentiments innobles.

No serem nosaltres els qui gosem a negar la realitat de les observacions del doctor Gross, però sí que'ns guardarem molt be de fer judicis definitius sobre'l caràcter i l'honorabilitat de les persones, fonamentant-lo no més que en la manera de portar el berret, després de la publicitat donada a lo transcrit.

Perquè conegut tot això, no es pas de presumir que'ls entrampats segueixin posant-se'l barret al clatell, ni els mal intencionats arran dels ulls, ja que, si tal fessin, a més d'aquestes males qualitats, podria imputar-se'ls-en una altra de no menys dolenta, que no ha previst el doctor Gross: el de ser rucs de solemnitat.

Amor filial

Es una historia vulgar, mes d'aquelles la publicitat de les quals deuen fomentar-se per honra de l'humanitat.

Acaba de ser descobert l'autor d'una trentena d'incendis intencionats, comesos dintre'l transcurs de pocs mesos, a Connecticut (Estats Units), els quals ocasionaren perdues per valor d'un milió de dollars, aproximadament.

El modest hèroe d'aquesta historia — en termes més planers, l'incendiari — es en Jack Murray, fill del quefe de bombers de l'esmentada població.

La familia Murray era exemple de les més preuades virtuts domèstiques, dissortadament els diners que entraven a la casa eren més que insuficients pera la satisfacció de les més apremiants necessitats. El pare's passava, devegades, setmanes senceres sense feina i, per lo que's veu, a Nord-Amèrica, els quefes de bombers, si no treballen no cobren. La pobre mare's veia, molts cops, obligada a haver de repartir entre'ls seus onze fills un trist ou dur, del qual ella no més se'n quedava la closca, que arruixava amb les seves llàgrimes. Un quadro realment patètic, com veuen.

Mes el fill més gran, el nostre hèroe, vetllava, sortosament, pel benestar de tots els seus; i pera proporcionar-los de què fer bullir l'olla no va vacilar en calar foc, de tant en tant, a diferents establiments de la vil pera proporcionar al seu pare un treball remunerador, que's traduía en guanys inesperats.

EN CAPELLA

- Ja pot demanar lo que vulgui, que tot se li servirà.
- Un catxet d'antipirina.
- Bah! Pel temps que li queda de tenir mal de cap...

(Del Madrid Cómico)

DESPRÉS D'UN ROBO

- I aquests idiotes, no haurien pogut emportar se'n el retrat de la teva mare?

(Del Madrid Cómico)

Admirable exemple d'amor filial!

Totes les mares espanyoles s'estremiran de joia al considerar que si haguessin nascut nord-americanes, o al menys s'haguessin nacionalitzat com a tals, haurien pogut portar al món un hèroe semblant.

Pera tot lo referent a la naturalització, adressar-se a la legació dels Estatut Units a Madrid, o als consulats de de les poblacions més importants.

Actualment estem en tractes amb algunes agències que's dediquen al tràmit d'assumptes administratius, pera veure si s'encarreguen de les gestions necessaries a l'esmentat projecte, en condicions aventatjoses pera les lectores de MUNDIAL HUMOR.

BONS MOTS

Un casat de poc es acusat d'haver donat una palliça a la seva dòna.

El jutge's mostra molt sever amb ell, i abans de condemnar-lo li pregunta si té quelcom que alegar en defensa seva.

— Demano a sa senyoria — contesta l'acusat — que tingui compassió de mi i no'm fiqui a la presó en aquests moments... en que'm trobo en plena lluna de mel.

* * *

ENTRE SENYORES CASADES

— Hi ha moments que'l meu marit està tant capficat, que ni'm sent quan li parlo.

— Doncs lo mateix li passa al meu. Però aprofito aquests moments pera parlar-li del compte de la modista.

* * *

EN UN EXAMEN

— Quines són les darreres dents que's posen?

— Les postices.

* * *

Un individu diu a un amic casat de poc:

— Te gelosía, la teva dòna?

— La paraula gelosía — contesta l'altre — no es prou adequada, ja que en el nostre viatge de boda ni sols me permetía admirar el paisatge.

ENTRE AMICS

— Diuen que'l teu oncle tenia vuitanta vuit anys quan va morir. Conservava encara totes les seves facultats?

— No ho sé; encara no he llegit el seu testament.

* * *

Un vividor consegueix fer-se presentar a un banquer, i de bones a primeres li diu:

— Vaig a causar-li una gran sorpresa. Amb prou feines el conec, i'm prenc la llibertat de demanar-li mil pessetes.

— Doncs encara serà més gran la sorpresa que li donaré jo, — contesta el banquer. — El conec perfectament, i vaig a deixar-li ara mateix aquesta quantitat.

* * *

AL JUTJAT

El jutge. — Se l'acusa d'haver robat dos portamonedes el diumenge passat.

L'acusat. — Com se coneix, senyor president, que sa senyoria ignora els meus principis! Jo no treballo mai en dia de festa!

* * *

En Pau Llué, al veure passar el seu metge pel carrer, tomba visiblement el cap.

— Per què no saludes al doctor? — li diu un amic que l'acompanya.

— Perquè fins me dono vergonya de que'm vegi. Fa tant temps que no he estat malalt!

* * *

— Anit varen fer tant be *La dama de les camelies*, que molts espectadors varen sortir del teatre plorant.

— Doncs mellor varen fer, l'altra nit, *Els bandolers*, perquè molts espectadors varen sortir-ne sense cartera ni rellotge.

* * *

Dos taverners contempen la mar des de la platja, i un d'ells diu:

— Què passaria si tota aquesta aigua fos vi?

— No ho sé, — contesta l'altre. — Esgarrifa pensar l'aigua que caldria pera aigualir tot això!

* * *

AL JUTJAT

El jutge. — Quina edat té, senyora?

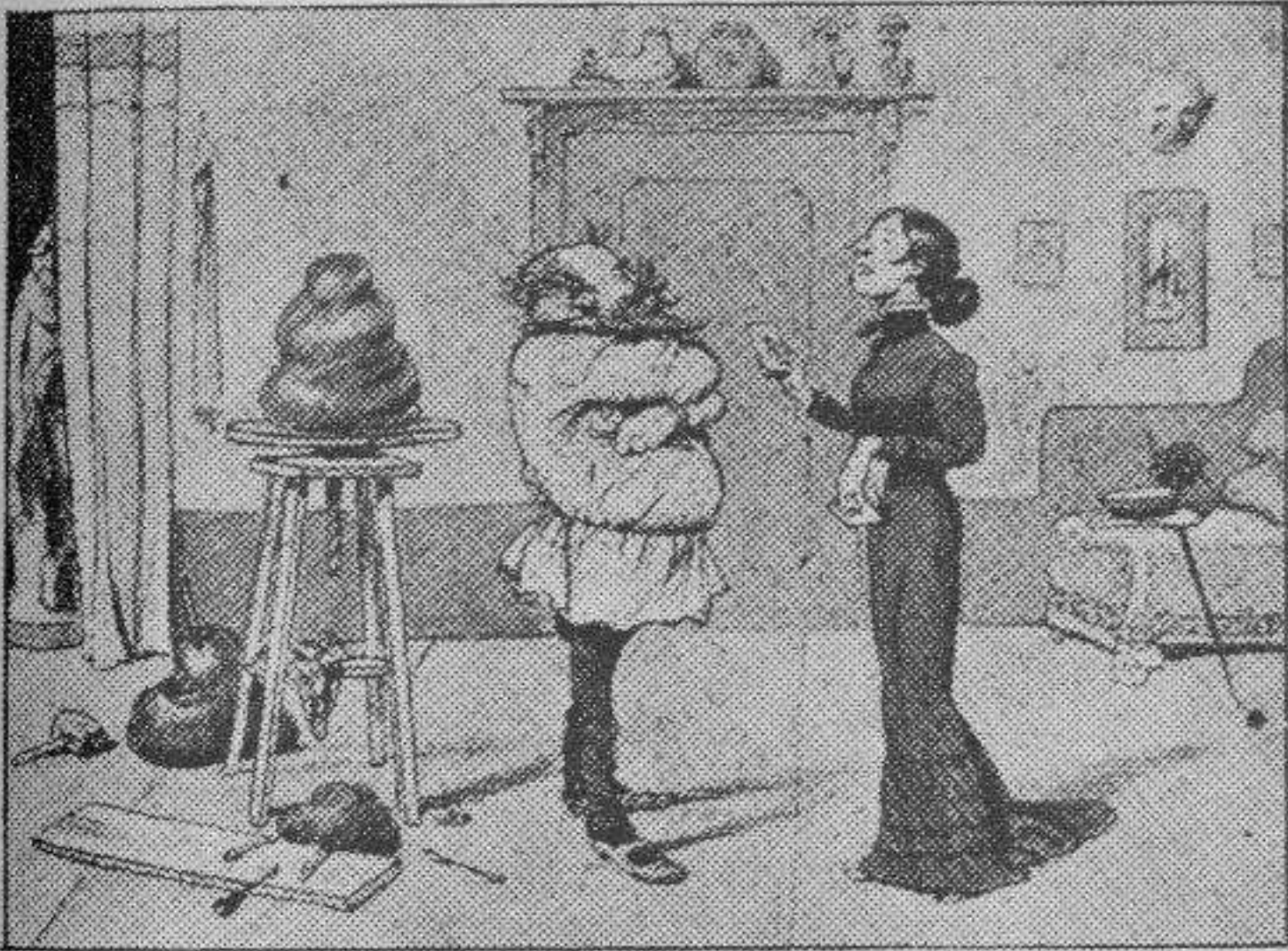
La testimoni vacila.

El jutge. — Dongui-s pressa, senyora, que quant més trigui a contestar més edat tindrà.

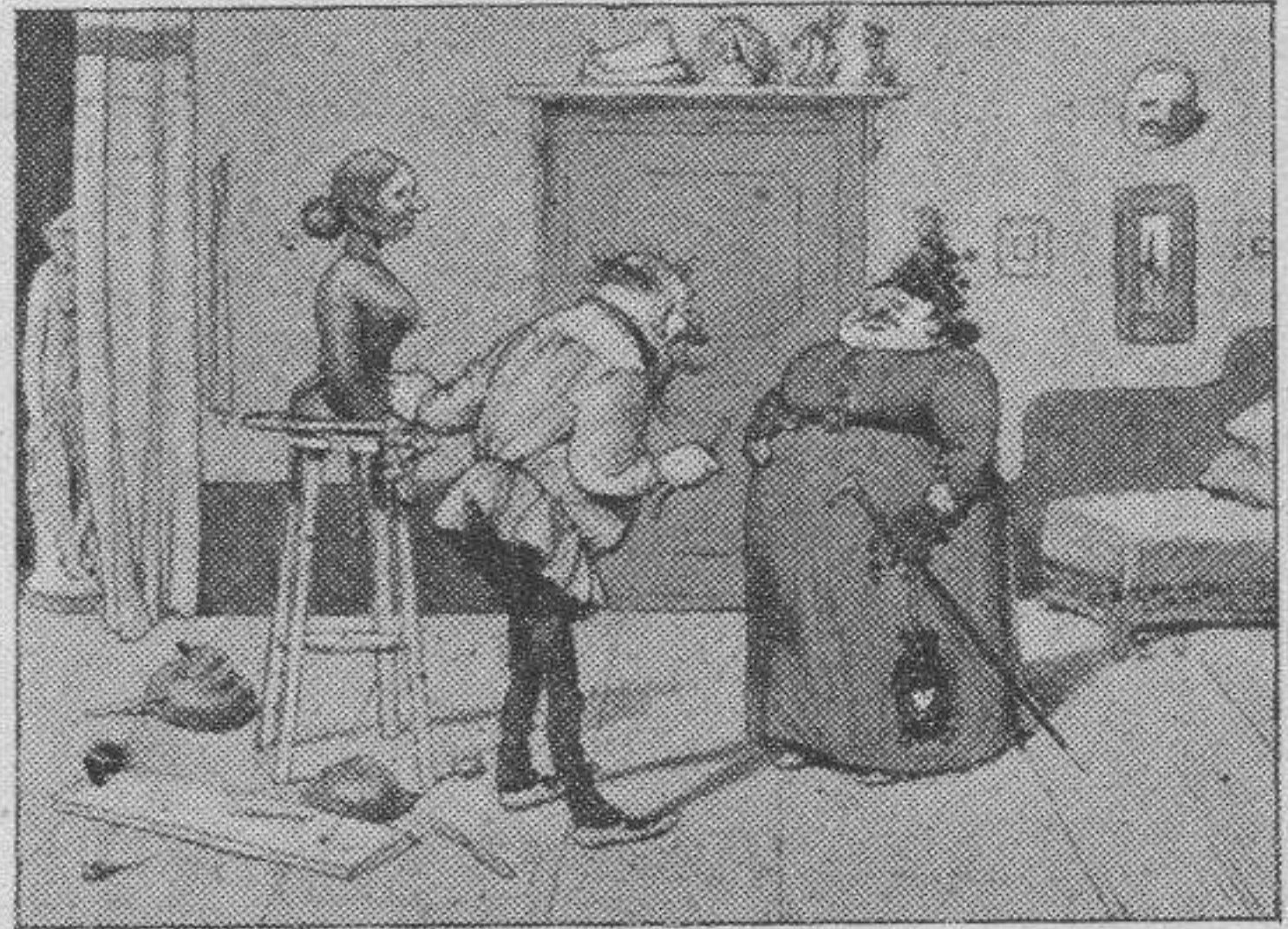
ELS PRÍnceps DE L'HUMOR. — H. Stockman (França)

ARTISTA REHABILITAT

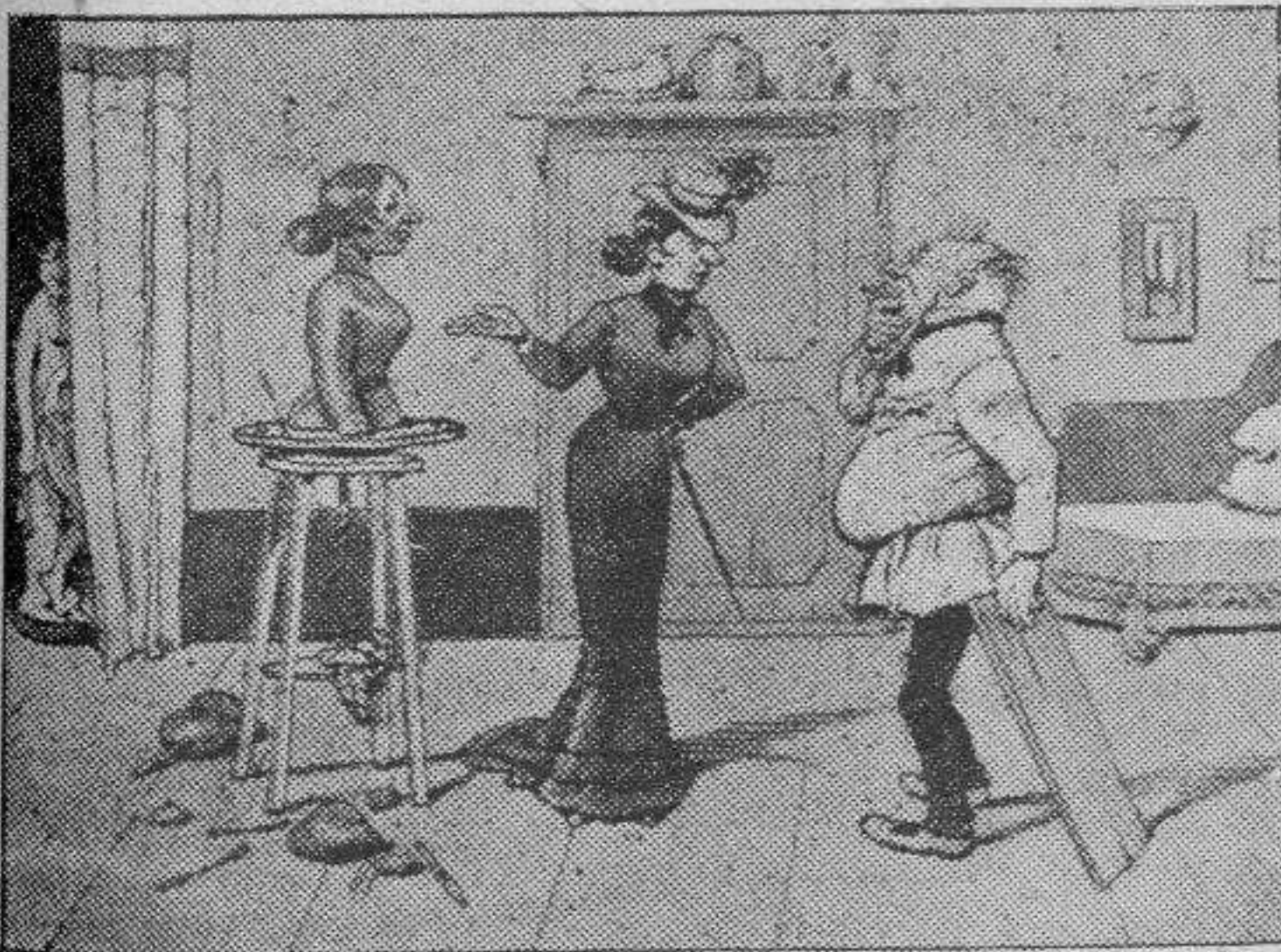
— Cuidi be el modelat, perquè el bust es pel meu promès.

— Perdi cuidado. Ara ja l'he vista, i n'hi ha prou amb que'm deixi la fotografia.

— Desitjaría que vostè'm modelés el bust, que es pera'l cumpleanys del meu marit.

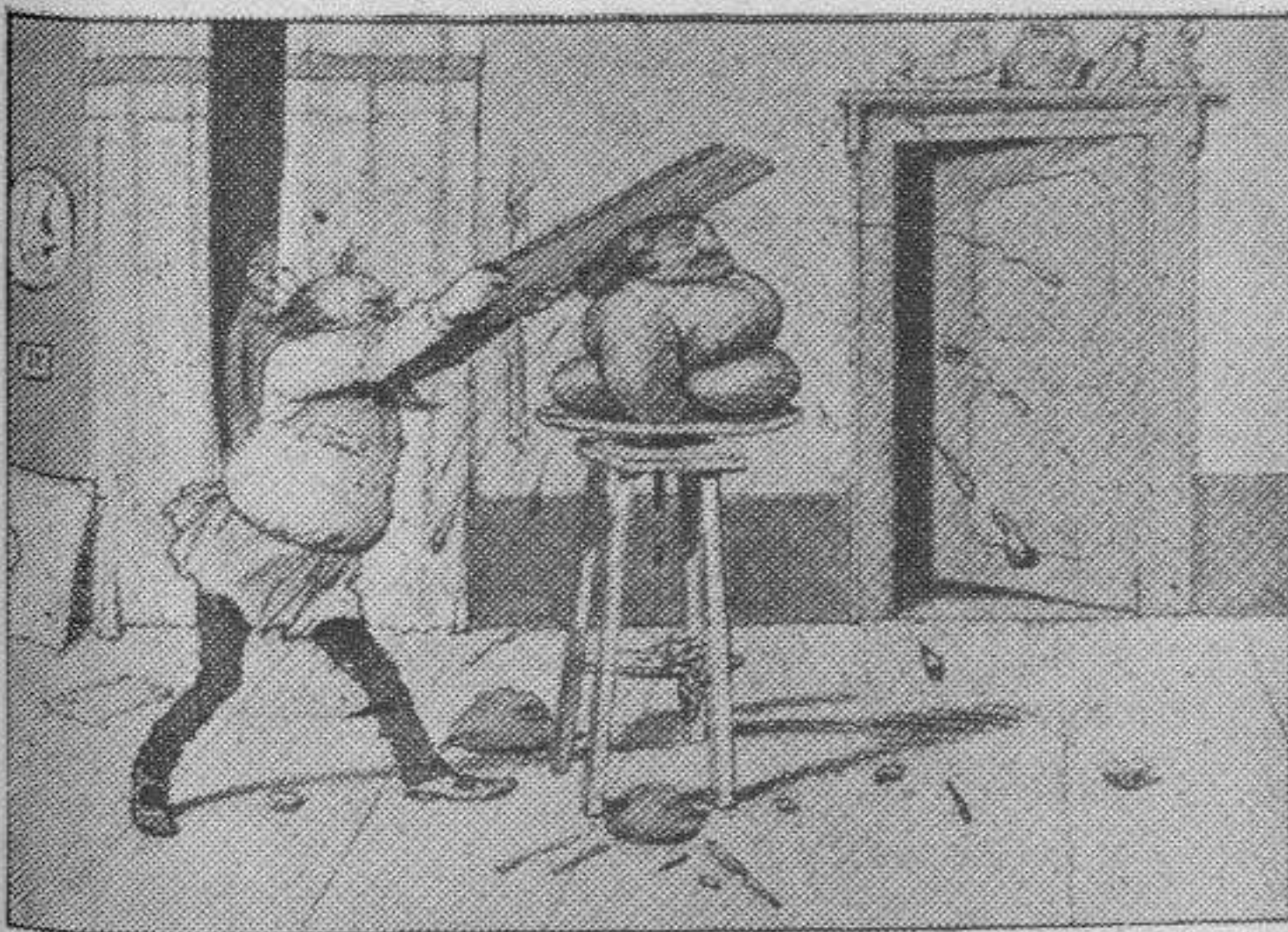
— Molt be, senyora. Deixi-m la fotografia.

— Aquest bust es el que jo he encarregat? I aquesta cosa tant lletja soc jo? Vagi a passeig! No'l vull, vajal

— Maleida siga l'ignorancia i la vanitat!.... Ara mateix...

...revento aquest maleit bust.

— Vostè sí que es un artista de primer ordre. Que depressa i que magníficament ha fet el meu bust! Són això els seus honoraris?...

Enfermo estuvo años mil
y sin poder casi andar.
Pero montó en bicicleta
y así se pudo curar.

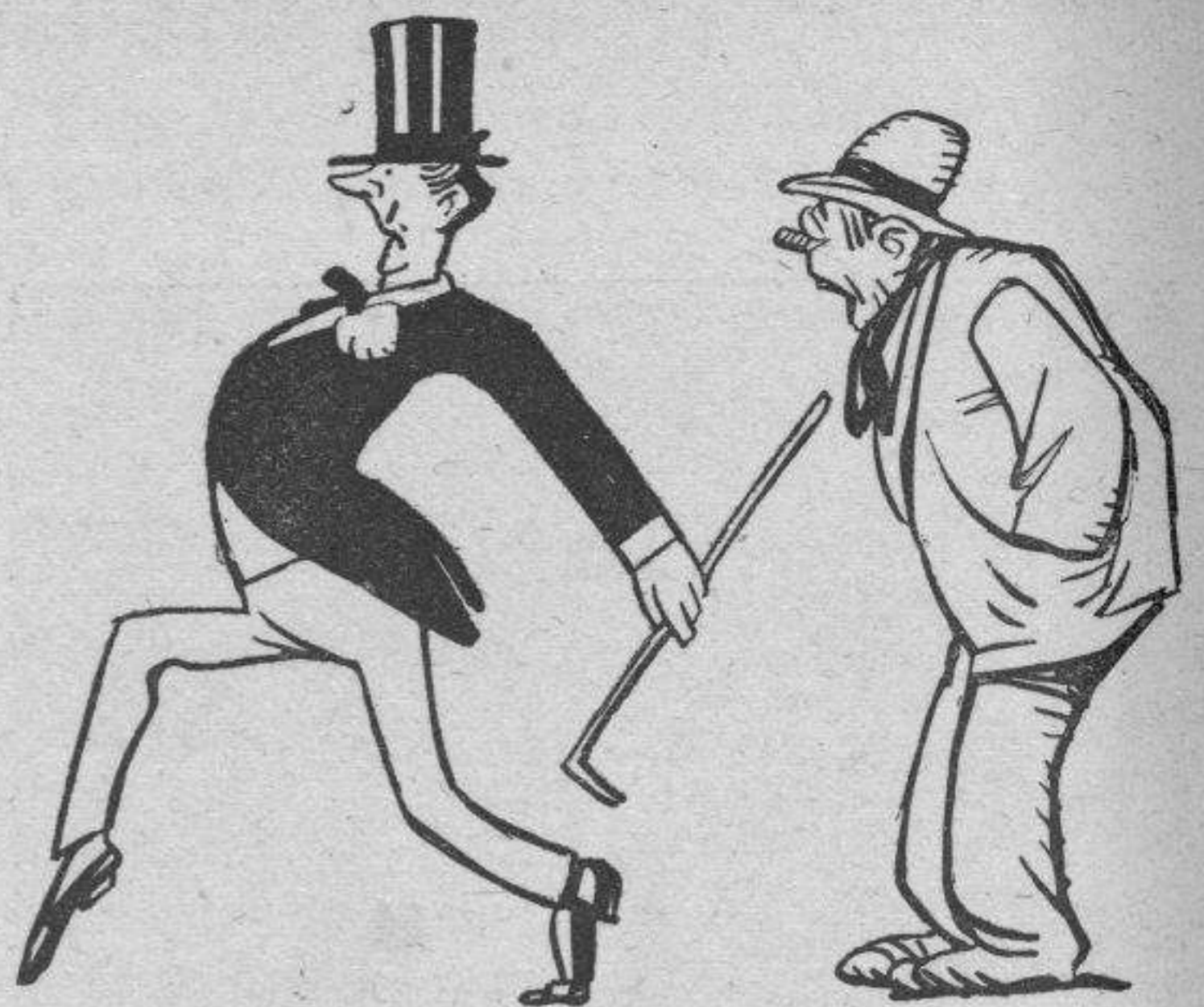
Al verle tan sandunguero
y con aire tan marcial
exclama: « La máquina marca **SVELTE**
es quien me ha quitado el mal. »

VALLET Y FIOI, S. en C.
Caspe, 40 ✕ ✕ ✕ **BARCELONA**

— Pueblo muy fuerte ha de ser
el que haga esta Revista;
con ediciones así
es muy fácil la conquista.

“AFRICA” se publica mensualmente
REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN
Pasaje Mercader, 4 :: **BARCELONA**

Pasea con gran donaire
y con elegancia que aterra,
y es que usa **ENOFOSFORINA**
que fabrica Antonio Serra.

ENOFOSFORINA SERRA
Pelayo, 7 **BARCELONA**

MONDIAL HUMOR

Número corrent . . . . . 10 cèntims
Números atrassats . . . . . 20 »

SUSCRIPCIÓ

Espanya . . . . . 6 pessetes any
Extranger . . . . . 8 francs »

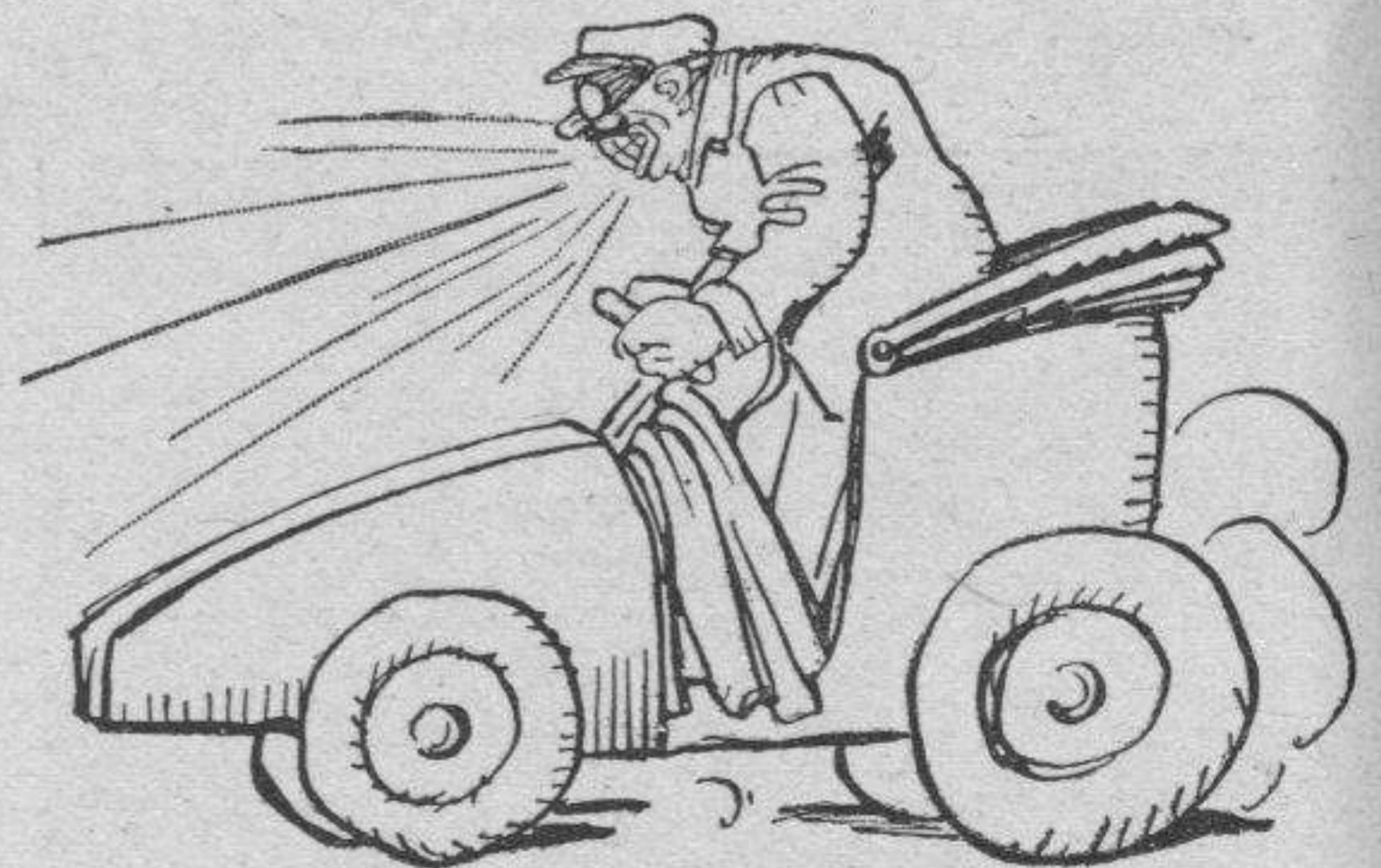
Pagat per anualitats anticipades

Corresponsal a Valencia : Vicents Pastor : Victoria, 11, pral.

***

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Mallorca, 192 :: **BARCELONA**

El viaja en automòvil
y no necesita farol.
Pues se lava los dientes con **HIGEA**
y le brillan mucho más que el sol.

BOCA SANA Y DIENTES BLANCOS

Ja ha sortit!!!

BARCELONA
(POCKET-BOOK)

Un magnífic llibre de butxaca
amb 50 vistes de la ciutat, del
mateix tamany de l'adjunta

✘ mostra ✘

Preu : UNA PESSETA

De venda a totes les
== llibrerías ==

Editors :
**BAGUÑA
I CORNET**

Mallorca, 192 :: BARCELONA :: Teléfono 7452

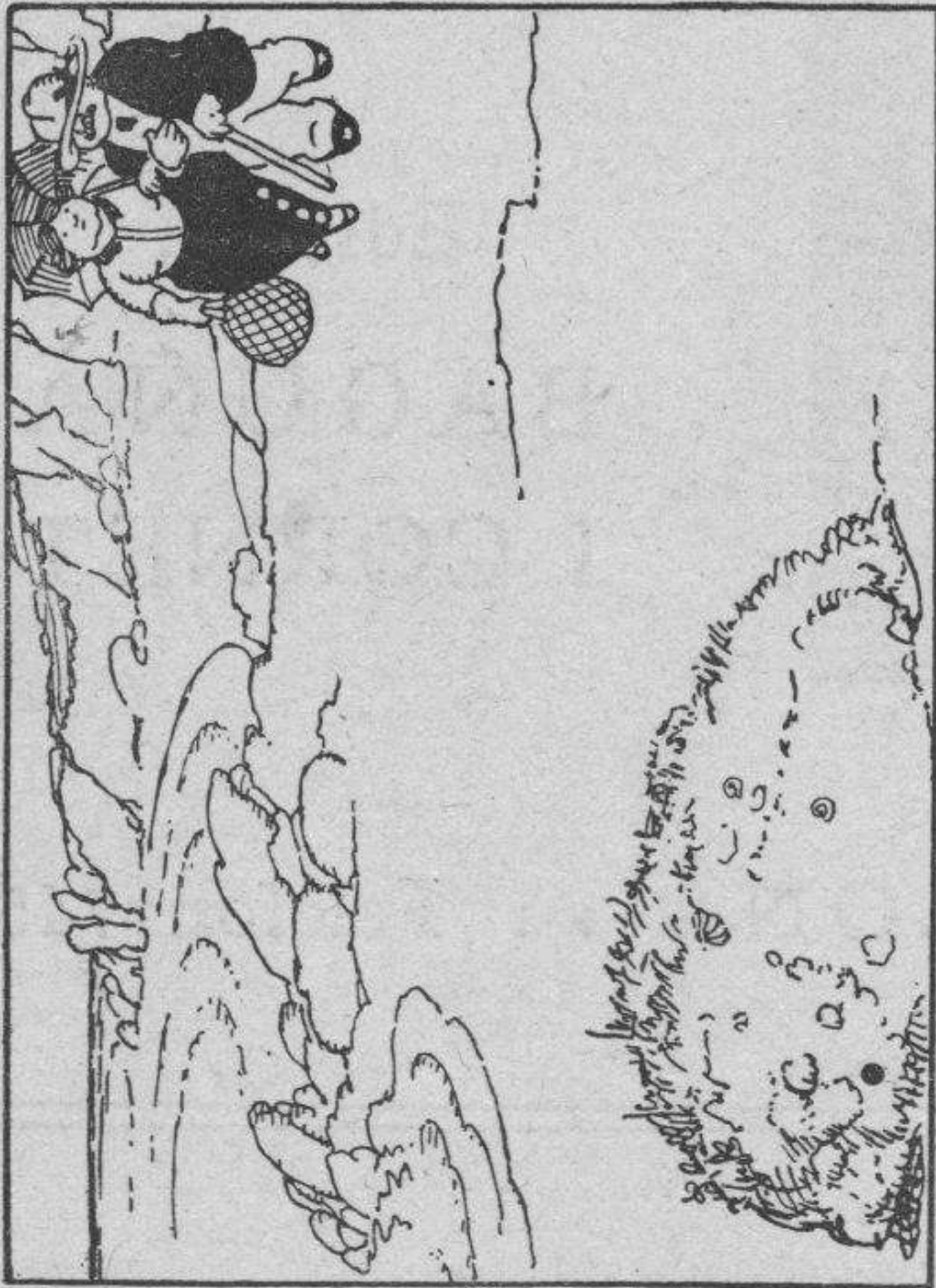

Les mellors
bicicletes?

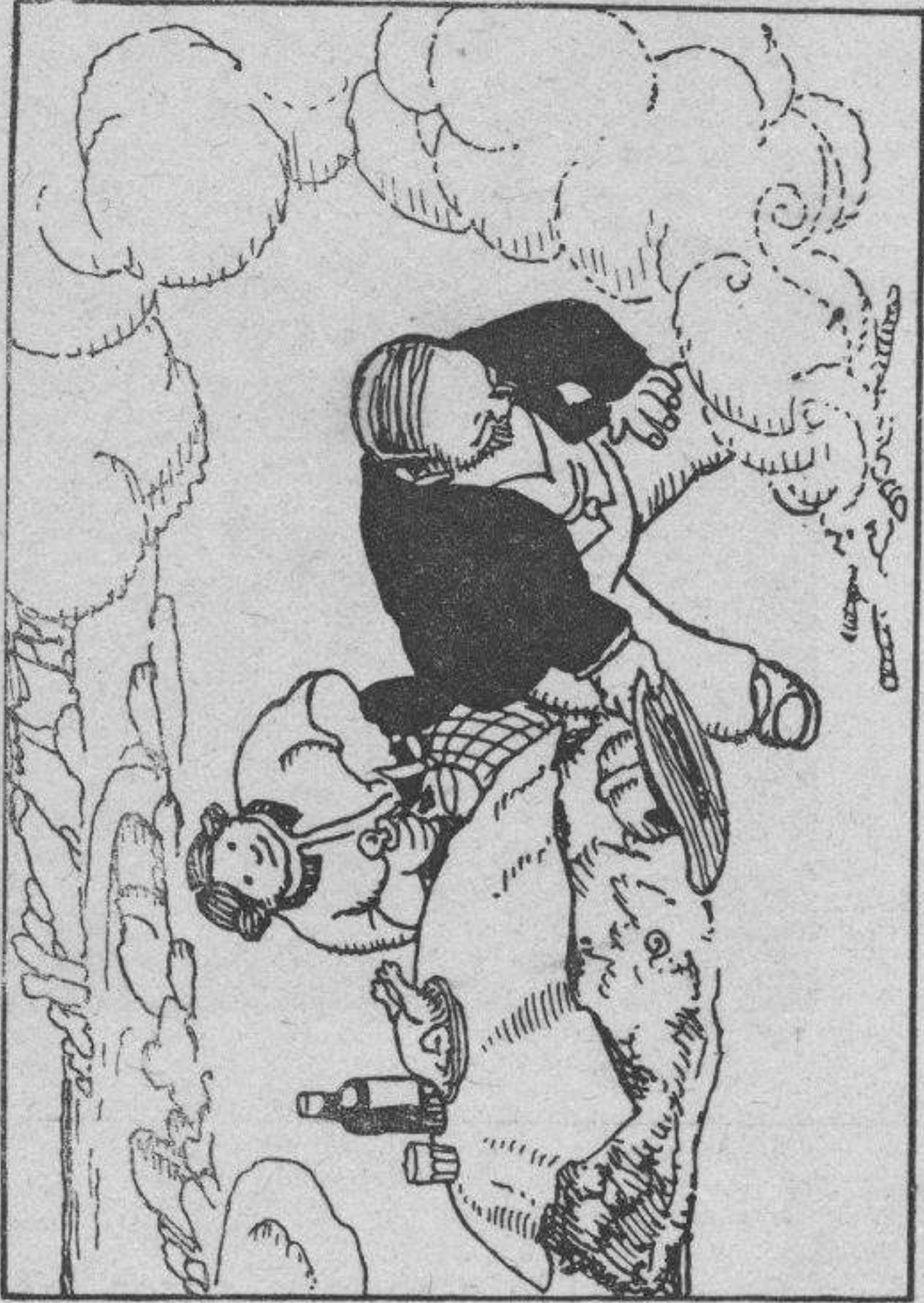
SANROMÁ

Balmes, 62
BARCELONA

LA ROCA FALSA

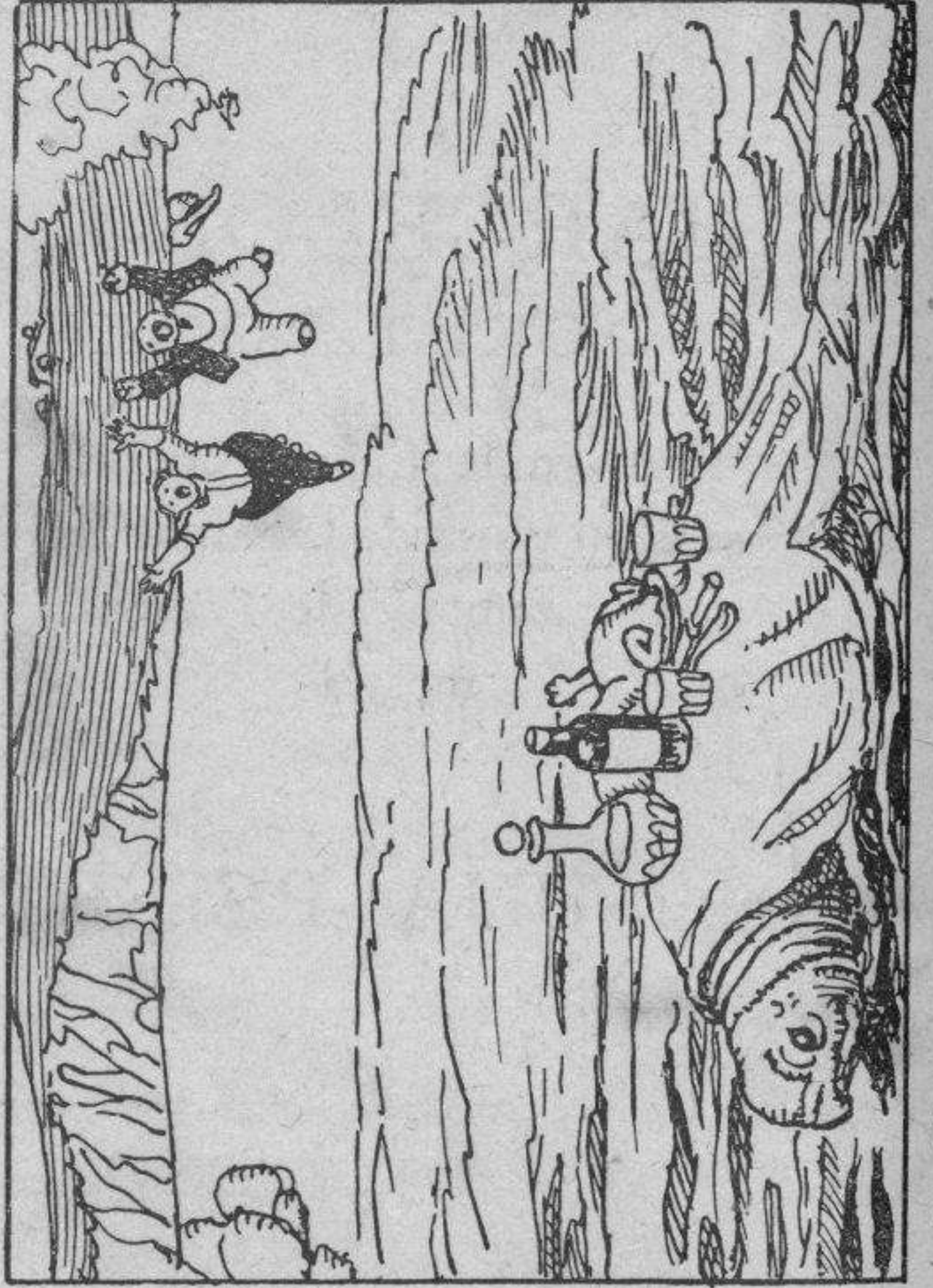
—Mira quina roca: sembla feta expressament pera que hi pugem berenar.

—Mentre jo encenc el foc tu pots anar parant la taula.

—Diantre de costelles! No volen acabar se de coure!

Auxillil auxillil que'ns fuig la taula!

MONDIAL HUMOR